

1498

Dus (PI 2)

(ALDC, IX, 2114. *Dus* [PI 2])

La segona persona del singular del present d'indicatiu del verb *dur* (< DŪCĒRE) en llat. era DŪCIS, origen de **du*[z]es, present en l'occitanitzant *d*[øz]es 7, de Formiguera, reduït a *dues* 16 (var. *endues* 3, per aglutinació del pronom *en*, *endur-se*[n]), i passat a *duus* (var. [d'uus] 15, 105, 139), viu en parlars del cat. principatí, o a *dus*, viu a la resta, amb canvi degut a una atracció de la persona 3, *duu* o *du*, ajudant-hi l'amfibologia de *dues*, present i imperfet d'indicatiu.

Per a *portes* (var. *poltas* 85) i *lleves*, veg. mapa 1496.

La distribució geolingüística de *duus/dus* és semblant a la de *duu/du* (veg. mapa 1499) com també a la de *porta* i *lleva*. *Duus* i *portes* són les formes normatives des del *DOrt*, 1917; també *dus*, des de Fabra, 1918 (pàg. 85); *enduus* i *endús*, des del *DG_I*, 1932.

